

Arrest

nr. 208 187 van 23 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit Basra, Zuid-Irak. U heeft altijd in Basra gewoond. U bent tot het vijfde middelbaar naar school geweest. Hierna bent u gestopt omwille van de moeilijke economische situatie in uw land. Vanaf 1998 bent u beginnen werken. U zou voornamelijk in de bouw hebben gewerkt. Na de val van het regime van Saddam Hussein heeft u een opleiding gevolgd in verband met het onderhoud en herstel van gsm's en in 2004 bent u een eigen zaak gestart in Basra. U bent deze zaak blijven uitbaten tot uw vertrek uit Basra in 2018. Op 4 mei 2005 bent

u gehuwd met M.(...) A.(...), een sjiitische vrouw uit Basra. Jullie hebben samen drie kinderen: A.(...)(°21/11/2009), I.(...)(°04/05/2011) en J.(...) (13/05/2016).

Einde 2013 werd er ingebroken in uw zaak. Hierbij werd een grote lading gsm toestellen gestolen. Uw broer diende naar aanleiding van dit misdrijf een klacht in bij de politie. De volgende dag werden de drie daders gearresteerd. Ongeveer één jaar na dit feit werden twee van de drie daders veroordeeld tot een gevangenisstraf. Een zeker Saad Adnan Machour werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar en een zekere Karad Sabah Charif werd doorverwezen naar een andere rechtbank. U weet niet tot welke gevangenisstraf deze laatste uiteindelijk werd veroordeeld. Ongeveer 10 dagen na dit vonnis werd er een tweede keer ingebroken in uw zaak. Opnieuw diende u een klacht in naar aanleiding van deze inbraak. In de periode die hierop volgde, zou u met verschillende mensen problemen zijn beginnen krijgen omdat zij werden tegengehouden door de politie voor een verhoor wanneer zij in het bezit bleken te zijn van één van de gestolen gsm's, waarvan u het serienummer had doorgegeven. Mensen keerden zich tegen u omdat zij te goeder trouw de gsm's hadden aangekocht en zij hielden u dan ook verantwoordelijk voor de last die ze kregen vanwege het politieonderzoek dat tegen hen werd gevoerd. Als gevolg van deze problemen zou u samen met uw echtgenote en drie kinderen naar Libanon zijn gevlucht. Na ongeveer 10 à 11 maanden zou u uw echtgenote en drie kinderen terug naar Irak hebben gebracht, waarna u naar Finland bent gevlucht, alwaar u een asielaanvraag indiende. Omdat uw schoonfamilie zeer negatief stond ten aanzien van uw vlucht naar Finland, zou u besloten hebben nog voor de asielprocedure daar was beëindigd, terug te keren naar Irak.

In Irak zou u uw zaak opnieuw zijn beginnen uitbaten, zonder noemenswaardige problemen. Op 12 mei 2018 zouden drie gewapende mannen zijn binnengekomen. Uzelf was op dat moment niet aanwezig. Een werknemer zou van deze drie mannen hebben vernomen dat zij naar u op zoek waren. Nadat de drie mannen waren weggegaan, zou hij u onmiddellijk telefonisch hebben verwittigd. U was erg aangedaan door dit incident. U zou diezelfde avond nog hebben vernomen van uw broer dat de drie mannen familie waren van Karad Sabah Charif. Deze man die eerder was veroordeeld tot een gevangenisstraf naar aanleiding van de inbraak in uw gsm winkel zou twee dagen eerder in de gevangenis zijn overleden. De stam Hamadani, waartoe Karad Sabah Charif behoorde wilde bloedwraak nemen op u, want zij hielden u verantwoordelijk voor het overlijden van Karad in de gevangenis aangezien u ervoor had gezorgd dat hij daar was terecht gekomen. In de dagen die hierop volgden, zou er nog gepoogd zijn om het probleem in der minne op te lossen, waarbij door uw familie werd voorgesteld om een bepaald bedrag te betalen ter compensatie. Deze onderhandelingen leverden evenwel geen resultaat op. Op 7 juni 2018 zou u uit Irak zijn gevlucht. U zou met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanbul, Turkije, zijn gereisd, waar u dezelfde dag aankwam. Op 15 juni 2018 zou u vanuit Istanbul naar België zijn gereisd, waar u ook dezelfde dag aankwam. Omdat u betrappt werd met een vervalst paspoort werd u tegengehouden. U verzocht dezelfde dag om internationale bescherming.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw rijbewijs en uw woonstkaart. Via mail liet u de dag van het persoonlijk onderhoud dor het CGVS (nl. 27 juli 2018) ook nog enkele foto's doorsturen, alsook een kopie van een overlijdensakte en kopie van verschillende stukken uit een politieeel-juridisch dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 27 juli 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U haalde vervolgens twee problemen aan. Het eerste probleem ging over de druk die u heeft ervaren vanwege mensen die door de politie werden ondervraagd naar aanleiding van de gestolen gsm's in uw zaak waarvan u het serienummer had doorgegeven. Het tweede probleem betreft de bloedwraak die u vreesde door de stam Hamadani naar aanleiding van het overlijden van Karad Sabah Charif, één van de drie daders die tot een gevangenisstraf was veroordeeld nadat u tegen hen een klacht had ingediend.

Wat het eerste probleem betreft, dient te worden opgemerkt dat u dit zelf eerder als een "licht" probleem omschreef en zeker niet als een levensbedreigend probleem (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 90-98). Bovendien blijkt uit uw gedrag dat u dit niet bepaald als een levensbedreigend probleem heeft ervaren. U zou immers direct zijn teruggekeerd vanuit Finland waar u een asielaanvraag had ingediend, van zodra u van uw schoonfamilie vernam dat zij wilden dat u uw echtgenote en drie kinderen in Irak diende bij te staan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 84-89). U zou zelfs het vervolg van de Finse asielprocedure niet hebben afgewacht. In de jaren die volgden, zou u bovendien gewoon verder uw zaak zijn blijven uitbaten zonder noemenswaardige problemen.

Wat het tweede probleem betreft dient te worden opgemerkt dat u hoegenaamd niet overtuigt met betrekking tot de door u aangehaalde feiten aangezien u erg vaag blijft en weinig concrete informatie geeft.

Zo verklaarde u helemaal geen informatie te hebben over wat er precies met 'Karad Sabah Charif' is gebeurd nadat hij was veroordeeld. U kon enkel zeggen dat hij naar een andere rechtbank was doorverwezen. U wist evenwel niet naar welke rechtbank. Welke precieze straf hij had opgelopen, in welke gevangenis hij werd opgesloten en wanneer hij was veroordeeld, ook over al deze zaken kon u geen enkele concrete informatie geven. U werd ermee geconfronteerd dat dit op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen is, aangezien uw problemen hun oorzaak vinden in de veroordeling van Karad Sabah Charif tot een gevangenisstraf. Men mag dan toch redelijkerwijze van u verwachten dat u zich op zijn minst zou hebben geïnformeerd over deze zaken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk onderhandelingen hebben plaatsgevonden tussen uw familie en de familie van Karad, wat toch redelijkerwijs laat veronderstellen dat dit meer details over het lot van Karad aan het licht zou hebben gebracht. Dat in het kader van deze onderhandelingen al deze cruciale zaken met betrekking tot de veroordeling van Karad niet zijn meegedeeld. In ditzelfde verband is het frappant te noemen dat in het kader van deze onderhandelingen door de stam Hamadani wel een kopie van de overlijdensakte van Karad zou zijn meegegeven aan uw familie, ten bewijze van zijn effectief overleden, maar dat er helemaal geen informatie werd gegeven over de precieze omstandigheden van zijn overlijden in de gevangenis (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 101-113). Dit alles is weinig overtuigend. Bovendien, afleidende uit een foto van een overlijdensakte die u neerlegt, en die de persoon Karad Al-Hamadani betreft, blijkt dat de betrokken persoon zou zijn overleden aan een plotse hartstilstand. Zelfs aangenomen dat de persoon zou zijn overleden in detentie, wat niet zo blijkt uit het betrokken attest, is het wel hoogst opmerkelijk dat u hiervoor verantwoordelijk zou worden gesteld.

Over de onderhandelingen die hebben plaatsgevonden tussen uw familie en de familie van Karad om het probleem in der minne op te lossen, bleef u eveneens heel erg vaag. U gaf aan de details ervan niet te kennen. U liet optekenen dat er regelmatig bepaalde personen werden ingeschakeld in het onderhandelingsproces zonder evenwel concreet te weten over wie het dan precies ging. U vertelde ook dat er een derde neutrale partij werd ingeschakeld bij de bemiddeling, maar ook hier diende u weer het antwoord schuldig te blijven over wie het dan precies ging (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 117-125 en 142-143). Opmerkelijk in dit verband is bovendien dat de onderhandelingen klaarblijkelijk weken aan een stuk zijn blijven aanslepen hoewel de familie van Karad van bij het begin duidelijk had gemaakt voor niets anders open te staan dan bloedwraak te nemen op u (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 140 en 141). Ook hier dient andermaal opgemerkt dat deze verklaringen van u weinig overtuigend zijn.

Meer fundamenteel rijst de vraag waarom de familie van Karad klaarblijkelijk helemaal geen stappen had ondernomen tegen u na de veroordeling van Karad - waarin u volgens hen rechtstreeks de hand had -, maar dat ze dan wel vier jaar later u plots naar het leven zouden staan toen bleek dat Karad in de gevangenis was overleden, hoewel u met dit overlijden helemaal niets te maken heeft. U gaf toe dat dit een irrationele manier van redeneren is, maar voegde eraan toe dat deze manier van denken gangbaar is in de stammencultuur (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 115- 116). Bovendien kan in dit verband nog opgeworpen worden dat het totaal onduidelijk is waarom u en niet uw broer door de stam van Karad werd gevisieerd terwijl het uw broers was die de klacht had ingediend naar aanleiding van de diefstal in jullie winkel (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 82). Bovendien is het ook eigen aan

bloedwraak dat de aanwezige mannelijke familieleden van het beoogde slachtoffer even goed het voorwerp van wraak kunnen uitmaken. Dat uw familie zich dan enkel zorgen maakt om ù past hoegenaamd niet in de logica van bloedwraak onder stammen.

In dezelfde context is het ook weinig aannemelijk dat uw belagers twee dagen nà het overlijden van Karad plots uw winkel zijn binnengevallen om u te vermoorden, althans zo vermoedt uzelf, maar dat er vervolgens in de periode die hierop volgde klaarblijkelijk geen enkele poging meer werd gedaan om u (of iemand anders van de familie en/ of stam) te pakken te krijgen. Immers u zou bijna nog één maand in Irak zijn gebleven en in deze maand zou men niet meer naar uw winkel, noch naar uw huis zijn gekomen, op zoek naar u. Dat er eventueel in het kader van de onderhandelingen een afwachter houding werd aangenomen, kan geen verklaring hiervoor bieden aangezien van bij het begin duidelijk was dat ze geen duimbreed wilden toegeven en enkel uit waren op uw bloed, zo stelde u het zelf voor (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 160-164). De verklaring die uzelf gaf, namelijk dat ze wellicht vanop afstand uw winkel en uw huis in het oog hielden, kan evenmin overtuigen. Bovendien zijn deze verklaringen van u enkel gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens en niet op concrete feiten. Zelfs als zouden ze u in de gaten hebben gehouden, dan nog blijkt dat ze u al die tijd niet hebben lastiggevallend of geïnterpelleerd. Dit is niet bepaald het gedrag van stamleden die u persé om het leven willen brengen, kost wat kost.

Tot slot moet ook opgemerkt dat, alhoewel u zegt te vrezen voor uw leven, u geen stappen heeft ondernomen om de hulp van uw autoriteiten in te roepen. Uit uw relaas kan duidelijk worden afgeleid dat de politie en gerechtelijke instanties u en uw broer wél van dienst waren op het ogenblik van de diefstal en de nasleep ervan. De daders konden worden gevat en werden voor het gerecht gebracht en gevonnist. Dit geeft duidelijk aan dat u van de kant uit van uw autoriteiten niets te vrezen had, wel integendeel, dat zij u ter wille waren en u kon rekenen op hun hulp. Dat u (of iemand anders van uw familie) deze zaak, mocht hier ook maar iets van aan zijn, niet bij hen heeft gemeld en hun bescherming heeft ingeroepen, is niet ernstig te noemen en doet verder twijfelen aan de oprechtheid van uw relaas.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielaanvraag, en dan in hoofdzaak de door u beweerde bloedwraak, ongelooftwaardig geacht.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw rijbewijs en uw woonkaart tonen uw herkomst en persoonsgegevens aan. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan. De kopieën van foto's die jullie winkel (Dreamphone) betreffen, tonen enkel een voorgevel en glasbraak, niets meer en niets minder. Wat de oorzaak hiervan is, waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's zijn genomen, blijft hiermee onduidelijk. De foto van een kopie van een overlijdensattest van ene Karad Al-Hamadani (dd. 10 mei 2018), heeft evenmin enige bewijswaarde. Het betreft geen origineel, enkel een kopie, en dan nog met een beperkte leesbaarheid. Dat u als gevolg van het overlijden van deze persoon zware problemen heeft ondervonden, is hiermee geenszins aangetoond. Tot slot legt u kopieën neer van verschillende stukken uit een politieel-juridisch dossier. Opnieuw, u legt geen originelen neer zodat noch de herkomst noch de authenticiteit hiervan kan worden nagegaan. Hooguit blijkt uit de stukken dat u en uw broer in 2013 hadden af te rekenen met een inbraak in jullie gsm winkel en dat de schuldigen werden opgepakt, ondervraagd, dat zij bekenden en werden gestraft. Dat als gevolg hiervan in 2018 een ware bloedwraak op gang kwam, is hiermee evenmin aangetoond. Daarenboven dient toch ook te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten, die heel gemakkelijk via corruptie - hetzij in Irak hetzij in het buitenland - kunnen worden verkregen. Hun bewijswaarde is überhaupt zeer gering (zie informatie administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het

grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit de provincie Basra niet naar de provincie Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: Kwalificatierichtlijn), tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: "(...)

U haalde vervolgens twee problemen aan. Het eerste probleem ging over de druk die u heeft ervaren vanwege mensen die door de politie werden ondervraagd naar aanleiding van de gestolen gsm's in uw zaak waarvan u het serienummer had doorgegeven. Het tweede probleem betreft de bloedwraak die u vreesde door de stam Hamadani naar aanleiding van het overlijden van Karad Sabah Charif, één van de drie daders die tot een gevangenisstraf was veroordeeld nadat u tegen hen een klacht had ingediend.

Wat het eerste probleem betreft, dient te worden opgemerkt dat u dit zelf eerder als een "licht" probleem omschreef en zeker niet als een levensbedreigend probleem (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 90-98). Bovendien blijkt uit uw gedrag dat u dit niet bepaald als een levensbedreigend probleem heeft ervaren. U zou immers direct zijn teruggekeerd vanuit Finland waar u een asielaanvraag had ingediend, van zodra u van uw schoonfamilie vernam dat zij wilden dat u uw echtgenote en drie kinderen in Irak diende bij te staan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 84-89). U zou zelfs het vervolg van de Finse asielprocedure niet hebben afgewacht. In de jaren die volgden, zou u bovendien gewoon verder uw zaak zijn blijven uitbaten zonder noemenswaardige problemen.

Wat het tweede probleem betreft dient te worden opgemerkt dat u hoegenaamd niet overtuigt met betrekking tot de door u aangehaalde feiten aangezien u erg vaag blijft en weinig concrete informatie geeft.

Zo verklaarde u helemaal geen informatie te hebben over wat er precies met 'Karad Sabah Charif' is gebeurd nadat hij was veroordeeld. U kon enkel zeggen dat hij naar een andere rechtbank was doorverwezen. U wist evenwel niet naar welke rechtbank. Welke precieze straf hij had opgelopen, in welke gevangenis hij werd opgesloten en wanneer hij was veroordeeld, ook over al deze zaken kon u geen enkele concrete informatie geven. U werd ermee geconfronteerd dat dit op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen is, aangezien uw problemen hun oorzaak vinden in de veroordeling van Karad Sabah Charif tot een gevangenisstraf. Men mag dan toch redelijkerwijze van u verwachten dat u zich op zijn minst zou hebben geïnformeerd over deze zaken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk onderhandelingen hebben plaatsgevonden tussen uw familie en de familie van Karad, wat toch redelijkerwijs laat veronderstellen dat dit meer details over het lot van Karad aan het licht zou hebben gebracht. Dat in het kader van deze onderhandelingen al deze cruciale zaken met betrekking tot de veroordeling van Karad niet zijn meegedeeld. In ditzelfde verband is het frappant te noemen dat in het kader van deze onderhandelingen door de stam Hamadani wel een kopie van de overlijdensakte van Karad zou zijn meegegeven aan uw familie, ten bewijze van zijn effectief overleden, maar dat er helemaal geen informatie werd gegeven over de precieze omstandigheden van zijn overlijden in de gevangenis (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 101-113). Dit alles is weinig overtuigend. Bovendien, afleidende uit een foto van een overlijdensakte die u neerlegt, en die de persoon Karad Al-Hamadani betreft, blijkt dat de betrokken persoon zou zijn overleden aan een plotse hartstilstand. Zelfs aangenomen dat de persoon zou zijn overleden in detentie, wat niet zo blijkt uit het betrokken attest, is het wel hoogst opmerkelijk dat u hiervoor verantwoordelijk zou worden gesteld.

Over de onderhandelingen die hebben plaatsgevonden tussen uw familie en de familie van Karad om het probleem in der minne op te lossen, bleef u eveneens heel erg vaag. U gaf aan de details ervan niet te kennen. U liet optekenen dat er regelmatig bepaalde personen werden ingeschakeld in het onderhandelingsproces zonder evenwel concreet te weten over wie het dan precies ging. U vertelde ook dat er een derde neutrale partij werd ingeschakeld bij de bemiddeling, maar ook hier diende u weer het antwoord schuldig te blijven over wie het dan precies ging (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 117-125 en 142-143). Opmerkelijk in dit verband is bovendien dat de onderhandelingen klaarblijkelijk weken aan een stuk zijn blijven aanslepen hoewel de familie van Karad van bij het begin duidelijk had gemaakt voor niets anders open te staan dan bloedwraak te nemen op u (zie notities persoonlijk

onderhoud, vragen 140 en 141). Ook hier dient andermaal opgemerkt dat deze verklaringen van u weinig overtuigend zijn.

Meer fundamenteel rijst de vraag waarom de familie van Karad klaarblijkelijk helemaal geen stappen had ondernomen tegen u na de veroordeling van Karad - waarin u volgens hen rechtstreeks de hand had -, maar dat ze dan wel vier jaar later u plots naar het leven zouden staan toen bleek dat Karad in de gevangenis was overleden, hoewel u met dit overlijden helemaal niets te maken heeft. U gaf toe dat dit een irrationele manier van redeneren is, maar voegde eraan toe dat deze manier van denken gangbaar is in de stammencultuur (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 115- 116). Bovendien kan in dit verband nog opgeworpen worden dat het totaal onduidelijk is waarom u en niet uw broer door de stam van Karad werd gevisieerd terwijl het uw broers was die de klacht had ingediend naar aanleiding van de diefstal in jullie winkel (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 82). Bovendien is het ook eigen aan bloedwraak dat de aanwezige mannelijke familieleden van het beoogde slachtoffer even goed het voorwerp van wraak kunnen uitmaken. Dat uw familie zich dan enkel zorgen maakt om ù past hoegenaamd niet in de logica van bloedwraak onder stammen.

In dezelfde context is het ook weinig aannemelijk dat uw belagers twee dagen na het overlijden van Karad plots uw winkel zijn binnengevallen om u te vermoorden, althans zo vermoedt uzelf, maar dat er vervolgens in de periode die hierop volgde klaarblijkelijk geen enkele poging meer werd gedaan om u (of iemand anders van de familie en/ of stam) te pakken te krijgen. Immers u zou bijna nog één maand in Irak zijn gebleven en in deze maand zou men niet meer naar uw winkel, noch naar uw huis zijn gekomen, op zoek naar u. Dat er eventueel in het kader van de onderhandelingen een afwachtende houding werd aangenomen, kan geen verklaring hiervoor bieden aangezien van bij het begin duidelijk was dat ze geen duimbreed wilden toegeven en enkel uit waren op uw bloed, zo stelde u het zelf voor (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 160-164). De verklaring die uzelf gaf, namelijk dat ze wellicht vanop afstand uw winkel en uw huis in het oog hielden, kan evenmin overtuigen. Bovendien zijn deze verklaringen van u enkel gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens en niet op concrete feiten. Zelfs als zouden ze u in de gaten hebben gehouden, dan nog blijkt dat ze u al die tijd niet hebben lastiggevallend of geïnterpelleerd. Dit is niet bepaald het gedrag van stamleden die u persé om het leven willen brengen, kost wat kost.

Tot slot moet ook opgemerkt dat, alhoewel u zegt te vrezen voor uw leven, u geen stappen heeft ondernomen om de hulp van uw autoriteiten in te roepen. Uit uw relaas kan duidelijk worden afgeleid dat de politie en gerechtelijke instanties u en uw broer wél van dienst waren op het ogenblik van de diefstal en de nasleep ervan. De daders konden worden gevat en werden voor het gerecht gebracht en gevonnist. Dit geeft duidelijk aan dat u van de kant uit van uw autoriteiten niets te vrezen had, wel integendeel, dat zij u ter wille waren en u kon rekenen op hun hulp. Dat u (of iemand anders van uw familie) deze zaak, mocht hier ook maar iets van aan zijn, niet bij hen heeft gemeld en hun bescherming heeft ingeroepen, is niet ernstig te noemen en doet verder twijfelen aan de oprechtheid van uw relaas.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielaanvraag, en dan in hoofdzaak de door u beweerde bloedwraak, ongelooftwaardig geacht.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw rijbewijs en uw woonkaart tonen uw herkomst en persoonsgegevens aan. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan. De kopieën van foto's die jullie winkel (Dreamphone) betreffen, tonen enkel een voorgevel en glasbraak, niets meer en niets minder. Wat de oorzaak hiervan is, waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's zijn genomen, blijft hiermee onduidelijk. De foto van een kopie van een overlijdensattest van ene Karad Al-Hamadani (dd. 10 mei 2018), heeft evenmin enige bewijswaarde. Het betreft geen origineel, enkel een kopie, en dan nog met een beperkte leesbaarheid. Dat u als gevolg van het overlijden van deze persoon zware problemen heeft ondervonden, is hiermee geenszins aangetoond. Tot slot legt u kopieën neer van verschillende stukken uit een politioneel-juridisch dossier. Opnieuw, u legt geen originelen neer zodat noch de herkomst noch de authenticiteit hiervan kan worden nagegaan. Hooguit blijkt uit de stukken dat u en uw broer in 2013 hadden af te rekenen met een inbraak in jullie gsm winkel en dat de schuldigen werden opgepakt, ondervraagd, dat zij bekenden en werden gestraft. Dat als gevolg hiervan in 2018 een ware bloedwraak op gang kwam, is hiermee evenmin aangetoond. Daarenboven dient toch ook te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten, die heel gemakkelijk via corruptie - hetzij in Irak hetzij in het buitenland - kunnen worden verkregen. Hun bewijswaarde is überhaupt zeer gering (zie informatie administratief dossier). (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat hij een risico heeft moeten nemen toen hij besloot vanuit Finland naar Irak terug te keren, hij geen alternatief had en omdat hij zijn vrouw en kinderen niet wilde verliezen, doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen. De vaststelling dat verzoeker terugkeerde naar Irak en de uitkomst van zijn asielaanvraag in Finland niet afwachtte wijst er wel degelijk op dat de druk die hij heeft ervaren vanwege mensen die door de politie werden ondervraagd niet als een levensbedreigend probleem zag. Overigens omschreef verzoeker dit zelf als een licht probleem (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 7). Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat verzoeker deze problemen niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hem gevraagd werd zijn vrees voor vervolging uiteen te zetten (stuk 11, Vragenlijst, vraag 3.4). Overigens antwoordde verzoeker op de vraag of hij nog andere problemen had dan deze die hij reeds had aangehaald "neen" (stuk 11, Vragenlijst, vraag 9). Verzoeker brengt geen elementen bij die erop wijzen dat deze feiten een vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille hiervan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming en dit omdat verzoeker in de jaren die volgden gewoon verder zijn zaak is blijven uitbaten zonder noemenswaardige problemen.

Waar verzoeker meent dat het logisch is dat de clan verzoeker verantwoordelijk acht voor de dood van hun familielid, gaat verzoeker volstrekt voorbij aan de concrete vaststellingen met betrekking tot verzoekers onwetendheid omtrent deze persoon en de onderhandelingen die liepen tussen verzoekers familie en de familie van K.S.C.. De Raad acht het voorts niet aannemelijk dat de familie van K. klaarblijkelijk geen stappen heeft ondernomen tegen de veroordeling van K., waarin verzoeker volgens hen de eerste hand had en hem pas vier jaar later naar het leven staat, noch dat verzoekers broer niet werden gevisieerd, terwijl juist deze de klacht had ingediend naar aanleiding van de diefstal in de winkel. Het is evenmin geloofwaardig dat verzoekers belagers, nadat ze twee dagen na het overlijden zouden zijn binnengevallen in de winkel om verzoeker te vermoorden, geen enkele poging meer hebben gedaan om verzoeker te pakken te krijgen terwijl verzoeker nog bijna een maand in Irak is gebleven.

Het verwijzen naar informatie omtrent de detentieomstandigheden in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker opmerkt dat het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heel oppervlakkig is gebleven en hij zich beperkt heeft tot het beantwoorden van de gestelde vragen, toont hij niet aan op welke punten het persoonlijk onderhoud oppervlakkig is gebleven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker duidelijk gevraagd werd om zijn problemen te vertellen en er uitdrukkelijk gevraagd werd om ook de details te geven (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Vervolgens is er tijdens het gehoor nader ingegaan op verzoekers verklaringen en werden er talrijke bijkomende en gerichte vragen gesteld (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-10). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker bovendien de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, een mogelijkheid die verzoeker heeft benut (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het persoonlijk onderhoud oppervlakkig zou zijn geweest. Integendeel, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitgebreid de mogelijkheid had om zijn asielaanvraag volledig en gedetailleerd uit de doeken te doen.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de landeninformatie die de verwerende partij bij het administratief dossier heeft gevoegd en die dateert van februari 2018 (stuk 9, Landeninformatie, 'COI Focus' *"Irak Veiligheidssituatie in Zuid-Irak"*, 28 februari 2018) blijkt dat de zuidelijke provincies in Irak (Babil, Basra, Karbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en Al-Muthanna) zich onder controle bevinden van de Iraakse autoriteiten en dat geen enkele stad of nederzetting door IS wordt gecontroleerd. Ook blijkt hieruit dat de zuidelijke provincies niet verwickeld waren in het offensief van IS in Centraal-Irak in juni 2014, behalve in de provincie Babil, die aan Bagdad grenst. Het aantal terreuraanslagen is in de zuidelijke provincies eerder beperkt en vertoont een dalende trend. Er werden in 2016 en 2017 een aantal zware aanslagen gepleegd in de zuidelijke provincies, ook in Basra, maar over het algemeen ligt het aantal geweldslachtoffers in de zuidelijke provincies veel lager dan in Centraal-Irak en Bagdad. Specifiek voor Basra is de veiligheidssituatie de laatste jaren verbeterd, maar is er wel sprake van een aantal geweldfeiten tegen de soennitische minderheid. De stad en de regio kampen met grote economische problemen, met een stijgende invloed van de sjiitische militieën en een stijging van de tribale spanningen. In de eerste helft van 2017 werden 29 incidenten met dodelijke afloop gemeld. Uit de beschikbare informatie kan niet worden besloten dat er thans in Zuid-Irak in het algemeen, of in de provincie Basra in het bijzonder, sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Tevens blijkt uit de informatie (stuk 9, Landeninformatie, 'COI Focus' *"Irak de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer"*, 11 oktober 2017) dat Zuid-Irak via internationaal luchtverkeer en via de weg bereikbaar is.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan bovenstaande analyse, noch aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in Basra geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak is gesteund.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Basra niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

2.6. Vervolgens wordt onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde asielmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielmotieven.

Waar verzoeker verwijst naar zijn bijzonder profiel, moet worden opgemerkt dat hij dit niet verder concreet toelicht.

De opmerkingen die verzoeker uit inzake zijn levensloop zijn algemeen en niet van aard dat hij hierdoor een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Basra een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF